

Katolikus óvoda? Miért és mitől az?

Bizonytalán közzismert az ószövetségi Szentírás egyik legmegkapóbb története a kis Sámuelről, aki később a választott nép egyik legnagyobb prófétája lesz. Édesanyja Isten kegyelme iránt érzett hálájától vezetve (mely kegyelem éppen e gyermek születéséhez kapcsolódik), felajánlja a kisiskolás korú fiút az Úrnak, és a gyermek innentől kezdve a Templomban, pontosabban a Szent Sátorban, a papok között nő fel, tanulja meg a vallás alapigazságait, de ami a legfontosabb megtanulja felismerni Isten jelenlétét a saját életében.

Talán e rövid összefoglalóval el is mondtam, milyen célkitűzések vezetnek Egyházunkat, amikor katolikus óvodákat nyit és hívja oda azokat a szülőket és gyermekeiket, akiknek fontos, hogy a gyermek egészen kicsi kortól a hit szellemében nőjön fel, és a mi a legfontosabb, megtanulja felismerni életében az Istent, vagyis felnőve maga is hívővé váljon.

Katolikus óvoda?

Más oviban sem túriuk, hogy például a gyerekek verekedjenek, meg csúnyán beszéljenek (mert szoktak ilyenek mondani a gyerekek, nyilván nem tudják, mi az, de hallják otthon), nálunk ehhez más is kapcsolódik:

- megtanulunk hálát adni az ételért, így imádkozunk étkezés előtt és után;
- énekek, mesék, versikék segítségével megtanítjuk a gyerekeknek a lét alapigazságait: Isten teremtett minket, aki szeret bennünket, aki vigyáz ránk, aki óvni akar, aki segít meggyógyulni, ha betegek vagyunk;
- megünnepeljük az élet nagy éves ünnepeit: közösen készülünk ezekre, ünneplünk, megismerjük az ezekhez kapcsolódó szokásokat, játékokat, népi mondókákat és énekeket;
- megismerjük az Egyház ismertebb, népszerűbb szentjeit, főleg azokat, akiknek a kicsi gyermekek felé is van üzenetük – legyenek a gyerekeknek ők (is) a példaképeik, ne csak a mesék vagy a fantasy-történetek hősei;
- megtanulunk tisztelettel, de mégis otthonosan mozogni a templomban, ami így nem lesz idegen a gyerekeknek.

Azt mondják, a vallás a legszemélyesebb közügy. A szülők hatalmas bizalomról tesznek tanúságot, amikor ránk bízják a gyermekeiket, legnagyobb kincsüket. Teszik, és nem csak azért, mert a szülőknek törvény által előírt kötelességük gyermekeiket valamilyen óvodába járatni, hanem mert az, amit ők szeretnének a gyermekeiknek átadni, ahhoz külső helyszínt találnak katolikus óvodánkban: egy óvoda sem nevel a szülők nélkül, hiszen az óvoda lényegileg több, mint egyszerű „gyermekmegőrző”.

A nagy próféta, Sámuel egészen kicsi korban megtanulta, hogy Isten nemcsak van, hanem jelen van az ő életében, beszél hozzá, intim barátságot kínál neki. Keresztényként tudjuk, ezt Isten az ő Fiában, Jézusban mindenkinek kínálja, és bizony egészen kicsi kortól már – ennek a lehetősége szeretnénk lenni a gyermekek számára. Köszönjük a bizalmukat!

Dr. Kajtár Edvárd
egyetemi tanár, óvodalelkész